

Arrest

nr. 116 729 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Kazachs staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 18 juli 1996 in de Kazachse stad Almaty en bent dus minderjarig. In 2006 kwam uw vader, S. B. (...) (O.V. xxxxxxx), naar België, waar hij sindsdien verblijft. De reden voor zijn vertrek kent u niet. U bleef achter bij uw moeder in Kazachstan, maar kende daar al van kleins af aan problemen met de lokale bevolking. De meeste etnische Kazachen staan immers afkerig tegenover mensen van andere origines, in het bijzonder tegenover Tsjetsjenen en Ingoesjen. U raakte geregeld in conflict met hen en liep hierbij zelfs af en toe verwondingen op. Uw moeder maakte zich om die reden ernstige zorgen om u en wilde dat u bij uw vader in België zou gaan wonen. Uw vader stemde hiermee in en probeerde u via de procedure

van gezinshereniging naar België te halen. Omdat dit niet lukte, kwam u zelf naar België, waar u vervolgens asiel vroeg.

U verliet Kazachstan uiteindelijk op 6 augustus 2013. Vanuit Almaty reisde u met het vliegtuig via Kiev (Oekraïne) naar Nederland. Vanuit Nederland kwam u vervolgens met een wagen naar België, dat u nog diezelfde dag, op 6 augustus 2013, bereikte. Op 19 augustus 2013 diende u vervolgens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw Kazachs reispaspoort, uw geboorteakte, een kopie van uw Kazachse identiteitskaart, een schoolattest, een attest met de toestemming van uw moeder om Kazachstan te verlaten, een attest van registratie en een print-out van een e-mail ter bevestiging van uw vluchten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst, Kazachstan, verliet om uw vader in België te komen vervoegen. U hoopte in België een beter leven te krijgen en wilde wat meer van de wereld zien (CGVS, p. 11-12).

U maakte evenwel niet aannemelijk dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van uw herkomstland Kazachstan bestaat. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u immers zelf uitdrukkelijk aan dat u geen enkele vrees koestert ten opzichte van Kazachstan (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4). U wilde gewoon al lang naar uw vader in België komen. Dit blijkt ook zeer duidelijk uit uw overige verklaringen bij de DVZ, waar u vertelde dat uw vader geprobeerd had om u via de procedure van gezinshereniging naar België te halen. Pas toen dit niet lukte, besloot u naar België te komen, met behulp van een Schengen visum voor kortverblijf, en hier gebruik te maken van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). In de loop van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal haalde u wel aan dat u in uw herkomstland Kazachstan meermaals het slachtoffer was van discriminatie door de lokale bevolking. Zo probeerde de lokale bevolking u en uw vrienden af te persen en geraakten jullie vaak verward in gevechten met de etnisch Kazachse bevolking. Twee maal raakte u hierbij relatief ernstig gewond. Eenmaal hield u aan een dergelijk gevecht grote builen over op uw hoofd. Een andere keer werd u verwond met een gebroken glazen fles en moest de wonde gehecht worden in het ziekenhuis (CGVS, p. 10-11). Er moet echter op gewezen worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat dit in uw hoofde aanleiding heeft gegeven tot een gegronde vrees voor vervolging. Toen u immers uitdrukkelijk gevraagd werd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Kazachstan, haalde u enkel aan dat u vreest dat u er geen werk zou kunnen vinden omdat u geen Kazachs spreekt. Over een vrees wegens eventuele problemen van discriminatie of nationalisme repte u met geen woord (CGVS, p. 12). Daar komt nog bij dat u eveneens aangaf dat u hoe dan ook van plan bent om in de vakanties naar Kazachstan terug te keren om er uw moeder te bezoeken (CGVS, p. 13), wat evenmin wijst op een vrees voor vervolging. Het feit dat u in Kazachstan geen werk zou vinden omdat u geen Kazachs spreekt, is bovendien onvoldoende om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat uw moeder de Kazachse taal evenmin machtig is (CGVS, p. 12), maar zij desondanks wel een job heeft (CGVS, p. 5). Bovendien leerde u wel degelijk Kazachs op school, maar sprak u liever Russisch onder vrienden (CGVS, p. 12). Aangezien u in Kazachstan tot uw 17de naar school ging en er 9 klassen vervolgde (CGVS, p. 4-5 en schoolattest), kan ervan uitgegaan worden dat u minstens over een voldoende basiskennis van het Kazachs beschikt. Het feit dat u moeilijk werk zou vinden omdat u de Kazachse taal niet volledig beheerst, is bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw reispaspoort en geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, een schoolattest, de toestemmingsverklaring van uw moeder, een attest van domicilie en een print-out van een e-mail met bevestiging van uw vluchten) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en reispaspoort alsook de kopie van uw Kazachse identiteitskaart en het attest van registratie bevatten louter identiteitsgegevens, die hier niet ter discussie staan, doch geen informatie waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar uw herkomstland iets te vrezen heeft. Uw schoolattest bevat daarnaast informatie over de door uw gevolgde opleiding. In de toestemmingsverklaring van uw moeder staat enkel te lezen dat uw moeder ermee instemt dat u tussen 5 augustus 2013 en 5 september 2013 onbegeleid van Kazachstan naar België en terug reist. De print-out van de e-mail ten slotte bevat enkel informatie aangaande uw reisroute.

Hoewel u geen idee heeft waarom uw vader Kazachstan destijds verliet (CGVS, p. 6), kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vader, S. B. (...) (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3. van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van het "algemeen beginsel van eerbiediging van eerbiediging van de rechten van verdediging", meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden, en van het recht op behoorlijk bestuur.

2.2.1.1. Verwijzend naar de aangehaalde artikelen 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3. van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, betoogt verzoekende partij dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, meer bepaald het recht in elke procedure te worden gehoord en verwijst zij naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zeer summier is, zeker wat de subsidiaire bescherming betreft. Volgens verzoekende partij wordt in de door haar aangehaalde zaak het recht om gehoord te worden steeds benadrukt. Het recht van de Europese Unie verzet er zich volgens haar tegen dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming. Volgens verzoekende partij hadden haar eerst de gronden tot weigering van de vluchtelingenstatus bekend gemaakt moeten worden zodat zij in staat is naar behoren haar opmerkingen kenbaar te maken inzake haar verzoek om subsidiaire bescherming. Haar werd tijdens het gehoor evenwel enkel in het algemeen gevraagd haar asielrelaas te vertellen, waarna de commissaris-generaal moet toetsen aan de vluchtelingencriteria en de subsidiaire beschermingscriteria. Volgens verzoekende partij had zij een tweede gehoor moeten krijgen inzake de subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor werd bovendien niet dieper ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming.

2.2.1.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 8.2, a), artikel 9.2, eerste lid, artikel 12 en artikel 13.3 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15; het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde artikelen niet omgezet werden. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer

deze, zoals *in casu*, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr.2.923 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Los van deze vaststelling wijst de Raad er nog op dat waar verzoekende partij meent dat zij een tweede maal had moeten gehoord worden en dat haar eerst de motieven inzake de asielaanvraag hadden kenbaar moeten gemaakt worden, waarbij zij zich baseert op het arrest in de zaak C-277/11 van het Europees Hof van Justitie, zij evenwel uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoekende partij werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar rechten *in casu* geschonden werden. In zoverre verzoekende partij meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald haar recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). *In casu* blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal op 24 september 2013 gedurende twee uur werd gehoord met de hulp van een tolk Russisch en dit in aanwezigheid van haar advocaat en haar vader (administratief dossier, stuk 3). Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst voor het overige naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus verder in dit arrest.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat het onderzoek naar en de beslissing over haar asielverzoek niet individueel, objectief en onpartijdig zou zijn verricht en evenmin, gezien het hiernavolgende oordeel van de Raad, dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd in feite en in rechte. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat aan verzoekende partij schriftelijke informatie werd verstrekt over de wijze waarop een negatieve beslissing kan worden aangevochten (administratief dossier, stuk 1). Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de persoon die het gehoor afnam onvoldoende bekwaam zou zijn geweest om rekening te houden met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het asielverzoek, met inbegrip van de culturele achtergrond en kwetsbaarheid van de asielzoeker.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. Daar verzoekende partij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van haar herkomstland Kazachstan geenszins aannemelijk maakt gezien zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zij geen enkele vrees koestert ten opzichte van Kazachstan, gezien uit haar verklaringen blijkt dat het feit dat zij meermaals het slachtoffer was van discriminatie door de lokale bevolking geen aanleiding heeft gegeven tot een gegronde vrees voor vervolging – zij haalde dit immers niet aan toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd wat zij concreet vreest bij een terugkeer naar Kazachstan – gezien zij zelfs van plan is tijdens de vakanties naar Kazachstan terug te keren en daar het feit dat zij moeilijk werk zou vinden omdat zij de Kazachse taal niet volledig beheerst onvoldoende zwaarwichtig is om te spreken van vervolging of het lijden van ernstige schade mede daar zij op school wel degelijk Kazachs leerde en haar moeder die de taal niet machtig is wel een job heeft – motieven die verzoekende partij ongemoeid laat – kan verwerende partij terecht besluiten dat

er in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet aanwezig is.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, c worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT